

РЕШЕНИЕ

№ 21019

гр. София, 18.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 27.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4273** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на А. И., [дата на раждане], гражданин на Б., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.4, офис 16, чрез адв. Г. Г., срещу Отказ рег. № DON25000139V от 31.03.2025 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Катар. Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Поддържа, че към заявлението е приложил всички изискуеми документи и надлежно е обосновал целта на пребиваването – полагане на сезонна работа въз основа на валидно сключен трудов договор с „ПЕТРО-С“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], [населено място], при спазване на изискванията на Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ). Намира отказа за немотивиран и постановен при неправилно приложение на Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс) и в нарушение на Всеобщата декларация за правата на човека, приета с Резолюция 217А (III) на Общото събрание на ООН от 10.12.1948 г., приета с декларация на Народното събрание от 18.12.2008 г. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът завеждащ консулска служба към Посолството на Република България [населено място], Катар - МВНР, не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че кандидатът е подал заявление за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“) до Посолството на Република България в [населено място], Катар, като за основание посочил: сезонно разрешително за работа за 90 дни, с еднократно влизане и пребиваване на територията на Република България от 30.03.2025 г. до 26.06.2025 г. Всички разходи по време на престоя се поемат от „ПЕТРО-С“ ЕООД, [населено място].

Към заявлението са приложени две декларации от 20.02.2025 г. от управителя на „ПЕТРО-С“ ЕООД, [населено място], за спазване на изискванията на чл.7, ал.1, т.2 и чл.28, ал.1-2 от ЗТМТМ по отношение на десет чуждестранни граждани, сред които и жалбоподателят А. И., на които е подсигурано подходящо жилище в [населено място], [община], област С., както и, че предложените условия на труд и заплащане на гражданите на Б. не са по-неблагоприятни от условията за български граждани.

Приложена е декларация вх. № РКЗ-10-00-0724 от 24.02.2025 г. до Агенция по заетостта за краткосрочна заетост, регистрирана в Агенция по заетостта (АЗ) на основание чл.32 от ЗТМТМ за 10 броя чужди граждани (по приложен списък) с рег. № СЗ-00556 от 05.03.2025 г. Представен е трудов договор от 20.02.2025 г. с работодател „ПЕТРО-С“ ЕООД, [населено място], сключен на основание чл.68, ал.1, т.1, вр. ал.3 от КТ и чл.24, ал.2 от ЗТМТМ за длъжността „работник, отглеждащ селскостопански животни“ с месторабота [населено място], [община], за срок от 90 дни, от 30.03.2025 г. до 26.06.2025 г.

Работодателят е приложил регистрационна карта на земеделски стопанин от 11.11.2021 г. на МЗХГ и справка за дейността от 04.12.2024 г., издадена от Областна дирекция „Земеделие“ - С..

Постановен е оспореният Отказ рег. № DON25000139V от 31.03.2025 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Катар. От фактическа страна отказът е обоснован с това, че предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна. Направено е позоваване на т.10 от Приложение VI на Визовия кодекс с идентични фактически мотиви.

Липсват данни в преписката за връчване на оспорения акт, поради което следва да се приеме, че жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ и от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи, в съответствие с чл.34, т.1 и 2 от Визовия кодекс и чл.9г, ал.1 от ЗЧРБ, са оправомощени консулските длъжностни лица в задграничните представителства на Република България да вземат решения за отказ за

издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец. Със Заповед № 9 от 10.03.2024 г. на Посланика на Република България в Посолството в [населено място], Катар, на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и за определяне на визовия режим (Н.) Г. М. П., в качеството му на Завеждащ консулска служба (ЗКС), е определен за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва формуляри по образец – откази за издаване, анулиране или отмяна на виза. Предвид издаването на оспорения отказ от Г. П. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Отказът е издаден на Стандартен формуляр – Приложение VI към чл.32, ал.2 от Визовия кодекс, според който кандидатът се уведомява за решението за отказ и за мотивите, на които се основава, чрез стандартния формуляр, съдържащ се в приложение VI. Формулярът съдържа в 17 точки основанията за отказ, като в случая е отбелязано това по т.10 - предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна. Така изложените мотиви не съответстват на изискването по чл.59, ал.2, т.4 от АПК, доколкото недопустимо не съдържат посочване на правното основание за отказ. Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

По силата на чл.14, ал.1 от ЗЧРБ виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да премине транзит през територията на Република България или да пребивава краткосрочно на нейна територия за срок до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. Изискванията за това са посочени в чл.14, ал.5 ЗЧРБ: визата за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена за многократно влизане и със срок на валидност до 5 години, когато чужденецът:

1. притежава валиден пътен документ, който му дава право да влезе на територията на Република България, издаден е в рамките на последните 10 години и е със срок на валидност най-малко три месеца след планираната дата на отпътуване от територията на Република България, освен при извънредни обстоятелства или хуманитарни причини;

2. е обосновал целта и условията на планирания престой и това, че разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой на територията на Република България, така и за завръщането си в страната на произход или за транзита към трета страна, в която е гарантирано неговото приемане, или че е в състояние законно да придобие тези средства.

В идентичен смисъл са изискванията на вторичното съюзно законодателство. Съгласно чл.21, пар.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс) при разглеждане на заявление за издаване на единна виза се проверява дали кандидатът изпълнява условията за влизане, посочени в член 5, параграф 1, букви а), в), г) и д) от Кодекса на шенгенските граници, като по-специално се преценява дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция или за сигурността на държавите-членки, както и дали възнамерява да напусне територията на държавите-членки преди изтичане на визата, за която кандидатства. Разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации (чл.21, пар.7 от Визовия кодекс).

Съгласно чл.32, пар.1, б. „б“ от Визовия кодекс издаването на виза се отказва, ако са налице

основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, представени от кандидата, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените изявления или намерението му да напусне територията на държавите-членки преди изтичането на визата, за която кандидатства.

Както се посочи, в нарушение на чл.59, ал.2, т.4 от АПК визираните законови разпоредби не са посочени в оспорения отказ – отменителни основания по чл.146, т.2 и т.3 от АПК. Съставянето на отказа на бланка – формуляр по образец не е основание за нарушение на формата на акта, още повече, че самата бланка предоставя възможност за излагане на „Допълнителни забележки“, в които, в случая, е преповторено основанието по т.10 от формуляра. Последният не отговаря и на изискванията за излагане на фактически мотиви, доколкото от него не става ясно коя точно информация не е надеждна. Не е конкретизирано кои точно документи или кои направени от кандидата декларации не са надеждни съобразно изискването на чл.21, пар.7 от Визовия кодекс.

В тази връзка следва да се отбележи, че към заявлението за издаване на краткосрочна виза са приложени документи, доказващи целта и условията на планирания престой - сезонно разрешително за работа за 90 дни, с еднократно влизане и пребиваване на територията на Република България от 30.03.2025 г. до 26.06.2025 г., като всички разходи по време на престоя се поемат от „ПЕТРО-С“ ЕООД, [населено място]. Посочените цел и условия са подкрепени с приложените документи – регистрация рег. № СЗ-00556 от 05.03.2025 г. на Агенция по заетостта и трудов договор от 20.02.2025 г. с работодател „ПЕТРО-С“ ЕООД, [населено място], сключен на основание чл.68, ал.1, т.1, вр. ал.3 от КТ и чл.24, ал.2 от ЗТМТМ за длъжността „работник, отглеждащ селскостопански животни“ с месторабота [населено място], [община], за срок от 90 дни, от 30.03.2025 г. до 26.06.2025 г.

Приложените към заявлението документи удовлетворяват изискванията на чл.14, ал.5, т.2 от ЗЧРБ, което обосновава и материална незаконосъобразност на оспорения отказ по смисъла на чл.146, т.4 от ЗЧРБ.

Дължима е отмяна на акта на основание чл.172, ал.2 АПК и връщане на преписката на административния орган съгласно чл.173, ал.2 АПК за изпълнение на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящето решение.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.8 ГПК, чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв., както и сума в размер на 144 лв. за превод на документи, които имат характер на разноски по производството по смисъла на чл.78, ал.1 от ГПК. Жалбоподателят не е ангажирал доказателства, че претендираните от него разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 587 лв. реално са направени, поради което разноски за адвокатско възнаграждение не следва да се присъждат.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. И., [дата на раждане], гражданин на Б., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.4, офис 16, чрез адв. Г. Г., Отказ рег. № ДОН25000139V от 31.03.2025 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Катар.

ВРЪЩА преписката на административния орган за произнасяне по заявлението на А. И., [дата на раждане], гражданин на Б., за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), при съобразяване тълкуването на закона, дадено с настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на А. И., [дата на раждане], гражданин

на Б., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.4, офис 16, чрез адв. Г. Г., на основание чл.143, ал.1 АПК сторените разноси за държавна такса в размер на 154 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: